

CENNET VE CEHENNEMİN EVLİLİĞİ

WILLIAM BLAKE

6.45

ALTIKIRKBEŞ

Neredeyse bütün eserleri dizisi: 02

William Blake – The Mariage of Heaven and Hell, 1790

Yayın Yönetmeni
Kaan Çaydamlı

Sayfa Tasarımı
S. K. Angı

ALTIKIRKBEŞ YAYIN

bir Kaybedenler Kulübü tribidir.

Yazışma adresi: Caferağa mah Ağabey sok No:42, Moda

Konuşma adresi: (0-216) 414 75 08 - 09

Fax: (0-216) 414 27 50

William Blake

(28 Kasım 1757, Londra – 12 Ağustos 1827, Londra)

İngiliz şair, ressam, oymabaskı ustası ve mistik.

Eserleri: Poetical Sketches by W. B. (1783), Masumiyet Şarkıları (1789), The French Revolution (1791, basılamadı, sadece bir prova kopyası var), Songs of Experience (1794), The Poetical Works of W. B. (1893, 3 cilt, der. E.J. Ellis ve W.B. Yeats; aynı isimde ikinci bir derleme, 1913, J. Sampson), The Complete Writings of W. B. (1957, der. Geoffrey Keynes), The Letters of W. B. (1968, der. Geoffrey Keynes).

Tıpkı basımları: The Note-Book of W. B. – Called The Rosetti Manuscript (1935, der. Geoffrey Keynes), Blake's Illustrations to The Divine Comedy (1953, der. Albert S. Roe), Blake's Job: W. B.'s Illustrations of The Book of Job (1966, der. S.F. Damon).

William Blake

Cennet ve Cehennemin Evliliği

Türkçesi : Suat Kemal Angı

ALTIKIRKBEŞ YAYIN
Kadıköy, 2003

THE
MARRIAGE
of
HEAVEN
and
HELL

Kanıt

Kükrer Rintrah ve savurur ateşlerini kasvetli havada,

Derinlerde sürüklenir aç bulutlar.

Uysaldı eskiden ve adil insan,

Tuttu ölüm vadisi boyunca

Tehlikeli bir patikanın yolunu.

Güller dikilir çalıların arasına,

Ve kıraç fundalıkta

Vızıldar bal arıları.

O tehlikeli patika yapıldı sonra,

Ve bir ırmak ve bir pınar

Her uçuruma, her mezara,

Ve kızıl balçıkla sıvandı

Ağarmış kemiklerin üzeri.

Kötü adam terk edene dek kolaylığın patikalarını,

Tehlikeli yollarda yürümek ve sürmek uğruna

Çorak iklimlere adil insanı.

Az bulunur bir tevazuuyla

Sinsice ilerliyor şimdi yılan.

Ve aslanların dolaştığı diyarlarda

Öfkeden kuduruyor adil insan.

Kükrer Rintrah ve savurur ateşlerini kasvetli havada,

Derinlerde sürüklenir aç bulutlar.

Yeni bir cennet başlıyor ve otuz üç yıl geçmişken doğalı, Sonsuz Cehennem tekrar canlanıyor. İşte bak! Swedenborg mezarın üzerine tüneyen Melektir; yapıtları, katlanmış keten giysilerdir. Şimdi, Edom'un hükümranlığı ve Adem'in Cennete geri dönme zamanıdır. Bakınız İşaya, Bab XXXIV ve XXXV.

Karşıtlıklar yoksa ilerleme olmaz. Çekim ve İtim, Akıl ve Enerji, Aşk ve Nefret, İnsan varoluşu için gereklidir.

Bu karşıtlıklardan, dinin İyi ve Kötü dediği ortaya çıkar. İyi edilgendir, Akıl'a boyun eğer. Kötü, Enerji'den doğan ve etkin olandır.

İyi Cennettir. Kötü Cehennem.

İblisin Sesi

Kutsal kitapların ya da kutsal yasaların hepsi, şu yanılgıların nedenleri olmuşlardır:

1. Hani ya, insanın iki gerçek varoluş ilkesi vardır: bir Beden ve bir Ruh.
2. Enerji, ki Kötü bellenmiştir, yalnızca Bedenden gelir, ve Akıl, ki İyi denir ona, sadece Ruhtan gelir.
3. Tanrı, Enerjilerinin peşinden giden İnsana, Sonsuzluk içinde eziyet edecektir.

Oysa, bunların Karşıtlarıdır Gerçek olan:

1. Ruhundan ayrı Bedeni yoktur İnsanın, zira Beden, beş Duyuyla sezilen Ruhun parçasıdır, ki bu Duyular, bu çağda Ruhun başlıca giriş kapılarıdır.
2. Enerji yegâne yaşamdır ve Bedenden kaynaklanır, ve Akıl, Enerjiyi sınırlayan ya da onu dıştan kuşatandır.
3. Enerji Sonsuz Hazdır.

Arzuyu kısıtlayanlar, kendi arzuları dizginlenemeyecek denli zayıf olduğu için böyle yapar; ve kısıtlayıcı olan ya da Akıl, arzunun yerini zorla ele geçirir ve gönülsüz olanı yönetir.

Ve kısıtlandığı için giderek edilginleşir, sonunda ve sadece arzunun gölgesi kalıncaya kadar.

Bunun tarihi Yitik Cennet'te anlatılır ki, Yönetici ya da Akıl'a Mesih adı verilir.

Ve ilk Başmelek'e, ya da göklerin sahibinden emirler getirene İblis ya da Şeytan denir, ki onun çocuklarına Günah ve Ölüm adı verilir.

Oysa Eyub'un kitabında, Milton'ın Mesih'ine Şeytan denmektedir.

Zira bu tarih, her iki tarafça da benimsenmiştir.

Gerçekten de, Arzu sanki defedilmiş gibi görünür Akıl'a, lâkin İblis, Mesih'in arzusuna yenik düştüğünü ve Cehennemden çaldıklarıyla bir cennet kurduğunu söyler.

Teselli ediciyi ya da Arzuyu yollaması için Mesih'in Baba'ya yalvarması İncil'de betimlenir, ki Akıl, gelenler üzerinde Fikirler inşa edebilecektir; Kutsal Kitabın Yehova'sı alevler üzerinde oturandan başkası değildir. Bilin ki, İsa'nın ölümünden sonra Yehova olan, odur.

Fakat Milton'da, Baba Yazgıdır, Oğul beş duyunun Oranı ve Kutsal-ruh ise Boşluk!

Not: Melekleri ve Tanrıyı yazarken Milton'ın elinin kolunun bağlanması, İblisleri ve Cehennemi yazarken ise özgür kalmasının nedeni, onun gerçek bir Şair olması ve farkında olmadan İblis'in yanında yer almasıdır.

Anılası Bir Düş

Cehennem ateşleri arasında, Dehanın Meleklere azap ve çılgınlık gibi gelen zevkleriyle kendimden geçmiş yürüyorken, onların bazı Mesellerini derledim. Bana öyle geliyordu ki, kullandığı deyişler bir ulusun karakterini nasıl gözler önüne sererse, Cehennem Meselleri de, Cehenneme ait bilgeliğin doğasını, yapıların ya da giysilerin betimlenmesinden çok daha iyi ortaya çıkaracaktı.

Eve geldiğimde, sarp bir uçurumun varolan dünyaya öfkeyle baktığı yerde, beş duyunun cehenneminde, siyah bulutlara bürünmüş ve kayalığın üzerinde dolanan kudretli bir İblis gördüm; küle çeviren alevlerle, insan zihnince algılanan ve yeryüzündekilerin okuduğu şu cümleyi yazdı.

Havayı parselleyen her kuşun, beş duyunuz içine hapsedilmiş,

Engin bir haz dünyası olduğunu nasıl bilmezsiniz?

Cehennem Meselleri

Ekim zamanı öğren, hasat vakti öğret, kışın keyfine bak.

Arabanı ve sabanını ölülerin kemikleri üzerinde sür.

Aşırılığın yolu bilgeliğin sarayına varır.

Sağgörü, Yeteneksizliğin kur yaptığı zengin ve çirkin bir kız kurusudur.

Arzulayan ama eylemeyen, hastalık üretir.

Biçilmiş solucan sabanı affeder.

Suyu seveni ırmağa daldır.

Budala ile bilgenin gördüğü ağaç aynı değildir.

Yüzü ışık saçmayan asla bir yıldız olamaz.

Sonsuzluk, zamanın nimetlerine âşıktır.

Meşgûl arının kedere vakti yoktur.

Budalalığın zamanı saatle ölçülür, bilgeliğinkini hiçbir saat ölçemez.

Tüm sağlıklı besinler ağsız ya da kapansız yakalanır.

Kıtlık zamanında sayıyı, ağırlığı ve ölçüyü kaydet.

Hiçbir kuş sadece kendi kanatlarıyla çok yükseğe uçamaz.

Ölü bir gövde yaraların öcünü alamaz.

En yüce edim, kendinizden önce başkasını düşünmektir.

Budala kişi budalalığında diretseydi, bilge olurdu.

Budalalık hilekârlığın maskesidir.

Gururun pelerini Utançtır.

Hapishaneler Yasanın taşlarıyla inşa edilir,

Kerhaneler Dinin tuğlalarıyla.

Tavuskuşunun kibri Tanrının görkemidir.

Keçinin şehveti Tanrının cömertliğidir.

Aslanın gazabı Tanrının bilgeliğidir.

Kadının çıplaklığı Tanrının yapıtıdır.

Kederin aşırısı güler. Neşenin fazlası gözyaşı döker.

Aslanların kükremesi, kurtların uluması, fırtınalı denizin öfkeden kabarması ve yok edici kılıç, insan gözünün göremeyeceği sonsuzun parçalarıdır.

Tilki kapanı suçlar, kendini değil.

Zevk döller. Keder doğurtur.

Erkek aslan postu, kadın koyun kürkü giysin.

Kuşa bir yuva, örümceğe bir ağ, insana dostluk.

Sırıtkan bencil budala ile somurtkan huysuz budala, her ikisi de bilge sanılacaklar, ki belki ve böylece bir güç olacaklar.

Şimdi kanıtlanan eskiden sadece hayal edilirdi.

Sıçan, fare, tilki ve tavşan, kökleri gözler; aslan, kaplan, at ve fil meyveleri gözler.

Sarnıç tutar, pınar taşırır.

Bir düşünce ummanı doldurur.

Düşünceni söylemeye daima hazır ol, alçak kişi senden sakınacaktır.

İnanılası her şey, hakikatin imgesidir.

Kartal asla, kargayı öğrenmeye boyun eğdiği zamanki kadar vakit kaybetmemiştir.

Tilki kendi geçimini sağlar, Tanrı ise aslanınkini.

Sabahları düşün. Öğlen vakti eyle. Akşam ye. Gece uyu.

Kendisini aldatmana göz yuman, seni tanıyordur.

Pulluğun sözcükleri izlemesi gibi, Tanrı da duacıları ödüllendirir.

Öfkenin kaplanları, eğitimin atlarından daha bilgedir.

Durgun sudan zehir bekle.

Yeterli olanın fazlasını bilmedikçe, neyin yeteceğini asla bilemezsin.

Aptalın sitemini dinle! Bu krallara yaraşır.

Ateşin gözleri, havanın burun delikleri, suyun ağzı, toprağın sakalı.

Cesareti az olan, şeytanlıkta ustadır.

Ne elma ağacı kayın ağacına nasıl büyüyeceğini sorar, ne de aslan merak eder, at nasıl avlanır.

Müteşekkir alıcı bereketli hasat kaldırır.

Başkaları budala olmasaydı, biz budala olurduk.

Tatlı hazzın ruhu asla kirletilemez.

Bir Kartal gördüğünde, Dehanın bir parçasını görürsün. Kaldır kafanı!

Yumurtlamak için tırtılın en uygun yaprakları özenle seçmesi gibi, rahip de en tatlı zevklerde lanet eder.

Küçük bir çiçek yaratmak çağlara malolur.

Bağlayanları lânetle. Gevşetenleri kutsa.

En iyi şarap en eskisidir, en iyi su en tazesidir.

Dualar toprağı sürmez! Şükürler ekin biçmez!

Hazlar gülmez! Kederler gözyaşı dökmez!

Baş Soyluluk, kalp Merhamet duygusu uyandırır, cinsel organlar Güzellik, eller ve ayaklar Orantı.

Kuş için hava, balık için deniz neyse, aşağılık kişi için de hor görme odur.

Karga her şeyin siyah olmasını diledi, baykuş ise beyaz.

Coşkunluk güzelliktir.

Öğüt vereni tilki olsaydı, aslan kurnaz olurdu.

Gelişme düz yollar yaratır, oysa Gelişmenin uğramadığı dolambaçlı yollar, Dehanın yollarıdır.

Doyurulmamış arzuları emzireceğine, bebeği daha beşikteyken öldür.

İnsanın olmadığı yerde doğa çoraktır.

Hakikat asla anlaşılsın diye anlatılamaz, ve inanılamaz hakikate.

Yeterli! ya da Çok fazla.

Antik Çağın Şairleri tüm sezilir nesneleri, onlara, çoğalttıkları ve sayısız duyunun algılayabileceği her şeyin, ormanların, ırmakların, dağların, göllerin, kentlerin, ulusların adlarını vererek ve bunların özellikleriyle donatarak, Tanrılar ve Deha ile canlandırdılar.

Ve özellikle, her kentin ve ülkenin dehasını, onun zihinsel tanrısının altına yerleştirerek incelediler.

Ta ki, çıkarcı bazı kişilerin, zihinsel tanrıları anlamaya ya da cisimlerinden soyutlamaya çalışarak avamı köleleştirdiği bir sistem oluşuncaya dek, ki böyle başladı Rahiplik.

Şiirsel masallardan tapınma biçimleri seçerek.

Ve an geldi, Tanrıların bu tür şeyler emrettiğini bildirdiler.

Böylece insanlar, Bütün Tanrısal Varlıkların insanoğlunun gönlünde barındığını unuttular.

Anılası Bir Düş

Peygamber İşaya ve Peygamber Hezekiel benimle yemek yedi ve nasıl böylesine emin bir şekilde ve hiç çekinmeden, Tanrının kendileriyle konuştuğunu öne sürmeye cesaret ettiklerini sordum onlara; ve aynı zamanda yanlış anlaşılıp, bir dayatma nedeni olacaklarını düşünüp düşünmediklerini de.

İşaya yanıtladı: 'Sınırlı ve organik bir algıyla ne gördüm ne işittim Tanrıyı; lâkin duyularım her şeyin içindeki sonsuzu keşfetti, işte o zaman, haksızlığa öfkelenen dürüst sesin Tanrının sesi olduğundan hiç kuşku duymadığım için, sonuçlarına aldırmadan yazdım.'

Ardından sordum: 'Bir şeyin öyle olduğuna duyulan sarsılmaz inanç, o şeyi öyle yapar mı?'

Yanıtladı: 'Tüm şairler bunun böyle olduğuna inanır, ki imgelem çağında bu güçlü inanış dağları yerinden oynatmıştı; fakat pek çok insan, herhangi bir şeye güçlü bir inanç besleyebilme yeteneğinden mahrumdur.'

Sonra Hezekiel şöyle dedi: 'Doğu felsefesi insan algısının temel ilkelerini öğretti: Başlangıçta, bazı uluslar bir ilkeye bazılarıysa bir diğerine inandılar; biz İsrailliler (şimdi adlandırdığınız gibi) Şiirsel Dehanın temel ilke, diğerlerininse sadece birer türev olduğunu öğrettik ki, başka ülkelerin Din adamlarını ve Filozoflarını hor görmemizin ve tüm Tanrıların bizim Tanrımızdan kaynaklandığının ve Şiirsel Dehaya bağımlı olduklarının er ya da geç kanıtlanacağına dair kehanetimizin nedeni buydu. Büyük şairimiz Kral Davut'un aşkın tutkusu ve Tanrıya yakarışındaki dokunaklılık bundandır; bunları söyleyerek düşmanlarını yener ve kralları yönetir. Ve biz Tanrımızı öylesine sevdik ki, diğer ulusların tüm tanrılarına onun adıyla lanet ettik ve ayaklanmış olduklarını öne sürdük. Bu düşünceler yüzünden avam, er ya da geç tüm ulusların Yahudilerin uyruğu haline geleceğini düşünür oldu.'

'Bu,' dedi, 'tüm güçlü inançlar gibi aşkınlaşır, zira bütün uluslar Yahudi yasalarına inanır ve Yahudilerin tanrısına taparlar; daha büyük bir boyun eğiş olabilir mi?'

Bu sözleri hayretle dinledim ve şimdi kendi kanaatimi itiraf etmeliyim. Yemekten sonra İşaya'ya, kayıp yapıtlarını dünyaya lütfedip edemeyeceğini sordum. Eşit değerdeki hiçbir şey kaybolmaz dedi. Hezekiel de aynı şeyi söyledi.

Bu kez İşaya'ya, onu üç yıl boyunca çıplak ve yalınayak dolaştıran şeyi sordum. 'Dostumuz Yunanlı Diogenes'i dolaştıranla aynı şey,' diye yanıtladı.

Sonra Hezekiel'e, neden hayvan dışkısı yediğini ve neden çok uzun süre sağ ve sol yanı üstüne yattığını sordum. 'Diğer insanları sonsuzluk algısına yükseltme arzusu,' diye yanıt verdi, 'ki Kuzey Amerika kabilelerinin uyguladığı bir pratiktir bu ve sadece şu ânın rahatlığı ve zevki uğruna dehasına ve vicdanına direnen kişi, dürüst olabilir mi?'

Cehennemde duyduğuma göre, dünyanın altı bin yılın sonunda, alevler içinde yanıp kül olacağını söyleyen antik gelenek doğrudur.

Bu vesileyle, yalazlı kılıcıyla kerubi'ye hayat ağacındaki muhafızlığını bırakması emredilir, ki bunu yaptığında bütün yaradılış yok olacak ve şu an için sonlu ve çürümüş olarak görünenler, sonsuz ve kutsal olarak ortaya çıkacaktır.

Bu, daha fazla tensel zevkle gerçekleşecektir.

Lâkin, insanın ruhundan ayrı bir bedeni olduğu temel inancı silinmelidir; ki bunu korkunç bir yöntemle, Cehennem için sağlıklı ve şifalı olan, görünürdeki yüzeyleri eriten ve gizlenmiş olan sonsuzu gözler önüne seren aşındırıcılarla, levhalar üzerine basarak yapacağım.

Algının kapıları temizlenirse, her şey insana olduğu gibi, sonsuz biçimiyle görünecektir.

Çünkü insanoğlu kendisini, her şeyi daracık çatlaklarından gördüğü mağarasına kapatmıştır.

Anılası Bir Düş

Cehennemde bir Basımevindeydim ve bilginin kuşaktan kuşağa aktarıldığı yöntemi gördüm.

Birinci odada, bir dolu Ejderhanın oyuyor olduğu mağaranın ağzındaki süprüntüyü temizleyen, bir Ejderha-Adam vardı.

İkinci odada, diğerlerinin altın, gümüş ve değerli taşlarla süsledikleri, kayaya ve mağaranın etrafına dolanmış bir Engerek duruyordu.

Üçüncü odadaki, kanatları ve tüyleri hava olan bir kartaldı ki, mağaranın içindeki sonsuzluğun nedeniydi. Çevrede bir dolu, uçsuz bucaksız uçurumlar üzerine saraylar inşa eden, Kartal-benzeri adam vardı.

Dördüncü odada, madenleri eriterek canlı sıvılara dönüştüren, yalazlı ateşlerden Aslanlar öfkeyle dolaşıyordu.

Beşinci odadakiler, metalleri geniş kaplara döken İsimsiz biçimlerdi.

Bunlar, altıncı odayı dolduran İnsanlarca alınıp kitap biçimine sokuluyor ve kütüphanelere diziliyordu.

Bu dünyayı kendi duyusal varoluşu içinde biçimlendiren ve şu an onun içinde zincire vurulmuş olarak yaşıyor görünen Devler, gerçekte dünyadaki dirimin nedenleri ve tüm canlılığın kaynaklarıdırlar. Lâkin zincirler, enerjiye karşı direnme gücü taşıyan zayıf ve uysal zihinlerin kurnazlığıdır ki, mesele göre, cesareti az olan şeytanlıkta ustadır.

Bu yüzden, varlığın bir kısmı Doğurgan, diğer kısmıysa Yokedicidir. Yokeden için, vareden zincire vurulmuş gibidir, oysa böyle değildir bu, o sadece varoluştan paylar alır ve bunu bütün sanır.

Eğer ki Yokeden, bir deniz misâli, hazlarının fazlasını kabul etmezse, Doğurgan Doğurganlıktan kesilecektir.

Bazıları şöyle diyecektir: 'Tanrı tek Doğurgan değil midir?' Yanıtlayayım: 'Tanrı sadece Eyler ve Vardır, varolan varlıklarda ya da İnsanlarda.'

Bu iki tür insan daima yeryüzündedir ve düşman olmaları gerekir; her kim ki onları uzlaştırmaya çalışır, varoluşu yok etmek istiyor demektir.

Din, bu ikisini uzlaştırma çabasıdır.

Not: İsa Mesih onları birleştirmek değil, koyunlar ve keçiler Meselinde olduğu gibi, ayırmak istedi ve şöyle dedi: 'Barış değil, kılıç getirmeye geldim.'

Mesih ya da Şeytan, ya da Baştan Çıkarıcı, enerjilerimizin kaynağı olan Tufan-öncesi varlıkların biri gibi düşünülürdü eskiden.

Anılası Bir Düş

Bir Melek yanıma geldi ve dedi ki: ‘Ah acınası aptal genç adam! Ah ürkünç kişi! Ah dehşetli durum! Sonsuza dek kendin için hazırlıyor ve büyük bir hızla geçip gidiyor olduğun kavurucu zindanı düşün hele bir.’

Dedim ki: ‘Belki bana ebedi yazgımı göstermek istersin ve oturup üzerinde birlikte düşünürüz, hangimizin yazgısı en çekici, anlarız.’

Sonra beni bir ahırın ve bir kilisenin içinden geçirerek, dibinde bir kalıphane olan mâbedin mahzenine indirdi. Kalıphaneden geçtik ve bir mağaraya vardık. Mağaranın dolambaçlı yollarından aşağıya, can sıkıcı yolumuzda el yordamıyla ilerledik ve nihayet altımızda, yeraltı göğü gibi uçsuz bucaksız bir boşluk belirdi ve ağaçların köklerine tutunup bu ummanın üzerinde sallandık. Dedim ki: ‘Hadi gel kendimizi boşluğa bırakalım ve Tanrının inayeti burada mıymış görelim. Sen yapmasan da ben yapacağım.’ Dedi ki: ‘Hiç kalkışma, Ah genç adam, burada kal ve karanlık dağılır dağılmaz ortaya çıkacak yazgını gör.’

Böylece onunla kaldım, bir meşenin kıvrılmış köküne oturarak. O, derinlere doğru baş aşağı sarkan bir mantara asılıydı.

Derken, uçsuz bucaksız Cehennemi gördük, yanan bir kentin dumanı gibi alevler içindeydi, altımızda, sonsuz bir mesafede simsiyah ama parıldayan güneş duruyordu, onun da çevresinde, en korkunç hayvan biçimleriyle pislikten fışkırmış, ki hava bunlarla doluydu ve sanki bunlardan var edilmiş gibiydi, uçan ya da sonsuz boşlukta yüzen avların peşinden sürünen devasa örümceklerin dönüp durdukları, alevli yollar uzanıyordu. İblislerdir bunlar ve onlara havanın Güçleri denir. Hangisi benim sonsuz yazgım, diye sordum, yoldaşıma dönüp. ‘Siyah ve beyaz örümceklerin arasındaki,’ dedi.

Lâkin ve birden, siyah ve beyaz örümceklerin arasından bir bulut ve ateş patlayıverdi, altındaki her şeyi karartarak derinlere doğru yuvarlandı; öyle ki, aşağıdaki derinlik bir deniz gibi kapkara kesildi ve korkunç bir gürültüyle devrildi. Altımızda görülecek hiçbir şey yoktu artık, yalnızca kapkara bir fırtına; ta ki, bulutlar ve dalgalar arasından doğuya doğru bakınca, ateşlerle karışmış bir kan çağlayanı gördük ve durduğumuz yerden

birkaç taş fırlayıp korkunç bir yılanın pullu kıvrımlarına gömüldü yeniden. Sonunda, doğuya doğru üç derece uzakta, dalgaların üzerinde alevlerle kaplı bir tepe belirdi, altın kayalardan bir dağ sırası gibi yükseldi usulca; baktıkça, denizin duman bulutları içinde uzaklaştığı kıpkızıl iki ateş küresi keşfettik, derken onun, [Tevrat'ta bahsi geçen Su Canavarı] Leviathan'ın kafası olduğunu anladık, alnı, bir kaplanın alnı gibi, yeşil ve mor çizgilerle bölünmüştü. Çok geçmeden ağzını ve kırmızı solungaçlarını gördük; öfkeden kuduran ve kanın ışıltılarıyla kapkara derinliği çınlatan köpüklerin üzerinden sarkmış, bize doğru ilerliyordu, tinsel bir varoluşun korkunç öfkesiyle.

Dostum Melek durduğu yerden kalıphaneye tırmandı. Tek başıma kalmıştım ki bu görünüm ansızın kayboldu, ve kendimi ay ışığının altında hoş bir ırmağın kıyısında otururken buldum, arp çalan bir şarkıyıcı dinliyordum, şarkısının sözleri şöyleydi: 'Sabit fikirli kişi durgun suya benzer ve aklın sürüngenlerini yaratır.'

Kalktım ve kalıphaneyi araştırdım, Meleğime rastladım orada, şaşırmıştı, nasıl kurtulduğumu sordu bana.

Dedim ki: 'Gördüğümüz her şeyin nedeni senin metafiziğindi, çünkü sen uzaklaşır uzaklaşmaz, ay ışığı düşmüş bir ırmağın kıyısında, kendimi bir arpçıyı dinlerken buldum. Artık ebedi yazgımı görmüş olduk, ben de seninkini göstereyim mi sana?' Önerime kahkahalarla güldü, ama birden onu kollarımla sımsıkı kavradım ve gece boyunca, yeryüzünün gölgesi üzerinde yükselinceye dek, batıya doğru uçtum. Sonra onunla birlikte kendimi, güneşin gövdesinin ta içine fırlattım. Burada beyazlara büründüm, Swedenborg ciltlerini elime alarak harikulâde iklimden içeri daldık ve Satürn'e gelene dek bütün gezegenleri geçtik. Durdum ve soluklandım ve ardından Satürn ile sabit yıldızların arasındaki boşluğa atladım.

'İşte,' dedim, 'eğer ki ona uzay denebilirse, bu uzayda senin yazgın.' Derken ahırı ve kiliseyi gördük, onu alıp sunağa götürdüm, İncil'i açtım ve işte! Derin bir çukurdu, önümdeki Meleği iteleyerek içine indim, biraz sonra tuğladan yedi ev belirdi, birine girdik, içerde, hepsi de bellerinden zincirlenmiş bir kaç maymun ve Habeş maymunu vardı, dişlerini gösterip birbirlerini kapmaya çalışıyorlar, ancak zincirin kısalığı buna izin vermiyordu. Fakat bazen zincirlerin sündüğü oluyordu ve güçlü olan zayıfı

yakaladı, sırıta sırıta çiftleşti önce onunla, ardından parçalayıp yuttu, tek tek kollarını kopararak, âciz bir beden kaldı geriye. Sırıttıktan ve aldatıcı bir şefkatle öptükten sonra, diğerleri de çarçabuk yiyip bitirdi gövdeyi ve etrafta kendi kuyruğundan iştahla et koparan biri vardı. Leş kokusu her ikimizi de fena halde rahatsız edince kalıphaneye girdik, ve ellerimle, kalıphanenin içinde Aristoteles'in Analitik'i oluveren bir gövdenin iskeletini taşıyordum.

Melek birden, 'Senin sınırsız hayal gücün beni rahatsız etti,' dedi, 'utanmalısın.'

Dedim ki, 'Birbirimizi kandırıyoruz biz, ki yapıtları sadece Analitik olan senle konuşmak, boşa vakit kaybı.'

Karşıtlık Hakiki Dostluktur.

Tek bilge onlarmış gibi, kendilerinden daima övünçle söz eden Melekler tanıdım, ki dizgesel uslamlamanın doğurduğu, cüretkâr bir küstahlıktı bu yaptıkları.

Bu yüzden ki Swedenborg, yazdıklarının yeni olduğuyla övünür; oysa yazdıkları, daha önceden basılmış kitapların sadece İçindekiler ya da Dizin bölümleridir.

Gösteriş olsun diye bir maymun taşıyordu adamın biri ve maymundan dirhem dirhem bilge olduğu için kibirlendi, ve yedi adamdan çok daha bilge olduğuna inandı zavallı. Swedenborg'a olan da budur, kiliselerin budalalığını gösterir ve iki yüzlüleri teşhir eder, ta ki her şeyin dinsel olduğunu hayal edene ve yeryüzünde ağ parçalayanın bir tek kendisi olduğunu sanana dek.

Şimdi şu yalın gerçeğe kulak verin: Swedenborg tek bir yeni hakikat yazmamıştır. Şimdi de bir diğerine: hep eski sahtekârlıkları yazmıştır.

Ve şimdi de nedenini dinleyin. Sadece ve tümüyle dindar Meleklerle konuşmuş, dinden nefret eden İblisleri hiç dinlememiştir; zira kendini beğenmişliğiyle bunu beceremezdi.

Bu yüzden Swedenborg'un yazdıkları tüm yüzeysel düşüncelerin bir özeti ve daha yüce olanların bir çözümlemesidir, hepsi bu.

Şimdi de bir başka basit gerçek: Mekanik yeteneklere sahip herhangi biri, Paracelsus ya da Jacob Behmen'in yazılarından, Swedenborg'unkilere eşdeğer on bin cilt üretebilir, Dante'nin ya da Shakespear'inkilerden ise, sınırsız sayıda.

Fakat bunu yaptığında, ustasından daha iyi bildiğini söyletmeyin, zira o, sadece bir mum tutmuştur günışığında.

Anılası Bir Düş

Bir keresinde, alevler içinde bir İblis gördüm, bir bulutun üzerine oturan bir Meleğin önünde beliriverdi ve İblis iniltiyle şunları söyledi:

‘Tanrıya ibadet, herkesin kendi zekası ölçüsünde, diğer insanlardaki Tanrı vergisine saygı göstermek ve en yüce insanları sevmektir. Büyük insanları kıskanan ve onlara kara çalanlar, Tanrıdan nefret ederler; çünkü başka Tanrı yoktur.’

Bu sözleri duyan Melek az kalsın masmavi olacaktı, fakat kendini toparladı ve sarı oldu ve nihayet beyaz ve pembe; gülümseyerek yanıtladı.

‘Seni Putperest, Tanrı tek değil midir, ve İsa Mesih’te görünür olmamış mıdır? Ve İsa Mesih on emri onaylamadı mı? Ve diğer insanların hepsi, birer budala, günahkâr ve hiçlik değil midir?

İblis yanıtladı: ‘Budalayı havanda buğday ile döv, gene de budalalığı bırakmaz yakasını. İsa Mesih en yüce insansa eğer, en yüce biçimde sevmelisin onu. Şimdi dinle, on emri nasıl onayladığını: sebt günüyle ve onun Tanrısıyla alay etmedi mi? Kendisi yüzünden ölenleri katletmedi mi? Zina yapan kadından cezayı kaldırmadı mı? Kendisini geçindirmek için başkalarının emeğini çalmadı mı? Pilatus’un huzurunda savunma yapmadığında, yalancı tanıklık etmedi mi? Havarileri için dua ettiğinde ve onlara, seni evlerine almayı reddedenlere ayaklarının tozunu silk diye buyurduğunda, gıpta etmedi mi? Diyorum ki sana, bu on emri yıkmadan hiçbir erdem varolamaz. İsa, tepeden tırnağa erdemdi ve kuralları değil, dürtüleri temsil etti.’

O böyle konuşadursun, ben Meleğe baktım, kollarını açmış alevleri kucaklıyordu, ve yandı ve İlyas olarak doğdu.

Not: Şimdi bir İblise dönüşmüş bu Melek, benim çok özel dostumdur. Çoğu zaman birlikte, cehennemsi ya da şeytani anlamıyla okuruz İncil’i, ki iyi davranırlarsa, dünya da kavrar bunları.

Benim bir de Cehennem İncili'm var, ister iyi davransınlar ister kötü, dünyanın sahip olacağı.

Aslan ve Öküz için tek yasa Zulümdür.

Bir Özgürlük Şarkısı

1. İnledi Ölümsüz Dişi! Tüm yeryüzünden duyuldu iniltisi:
2. İngiltere kıyıları hasta, sessiz; Amerika çayırları solgun!
3. Kehanetin gölgeleri, göller ve ırmaklarla birlikte ürperiyor ve okyanusun karşı kıyısına dönmüş mırıldanıyor: Fransa, yerle bir et zindanını,
4. Altın İspanya, parçala yaşlı Roma'nın barikatlarını,
5. Fırlat anahtarlarını Ey Roma, aşağıya, derinlere doğru, aşağıya, hatta ta sonsuza,
6. Ve ağla!
7. Titreyen avuçlarına aldı, yeni doğan ve uluyan dehşeti,
8. Atlantik denizinin engellediği bitimsiz ışık dağları üzerinde, yeni doğmuş ateş, durdu yıldızlı kralın önünde,
9. Gri karlarla ve gümbürdeyen çehrelerle kaplandı yamaçlar, derinlerde dalgalandı kıskanç kanatlar,
10. Kargıya benzeyen el yandı, çözüldü kalkanın tokası, kıskançlığın eli tutuşan saçların arasına daldı ve yeni doğmuş tansığı, yıldızlı geceye doğru savurup attı.
11. Ateş, düşüyor ateş!
12. Kaldır kafanı! Kaldır bak! Ey Londralı, çoğalt teveccühünü. Ey Yahudi, bırak altın saymayı. Dön yağına ve şarabına geri. Ey Afrikalı! Kara Afrikalı! (Git kanatlı düşünce, genişlet onun alnını.)
13. Ateşli kollar, alev alev yanan saçlar, Batı denizinde sönen güneş gibi dumanlı.
14. Ebedi uykusundan uyanmış, ağartılı öğe, kükreyerek uzaklaştı.
15. Boşu boşuna çırparak kanatlarını, koşturdu aşağıya kıskanç kral; dümenler ve kalkanlar, savaş arabaları ve atlar, filler, sancaklar, kaleler, mancınıklar ve kayalar arasında, benzi atmış danışmanlar, gümbürdeyen savaşçılar, iki büklüm muharipler,
16. Düşüyor, saldırıyor, mahvoluyorlar! Urthona'nın inlerinde, yıkıntılar arasında gömülü,
17. Bütün gece harabelerin altında, derken, sessiz fakat öfkeli alevleri soldu, ümitsiz kralın etrafında beliren.
18. Gök gürlemesi ve ateşle birlikte, ıssızlığa doğru sürüyor yıldızlı ordularını ve koyu kederin diplerine çevirirken ışık saçan

gözkapaklarını, on emrini duyuruyor,

19. Sabah onun altın göğsünü kuş tüyleriyle süslerken, ateşten oğul, doğu bulutundaydı,
20. Nefretle reddederken ilençle yazılmış bulutları, taştan yasayı toz haline geçirmek için tepiniyor, haykırıyor, gecenin inlerinden salmış, sonsuz atları:

Yok artık imparatorluk! Ve şimdi, aslan ve kurt yitip gidecek.

Koro

İzin vermeyin daha fazla, kısık sesli ve ölümcül karalara bürünmüş şafağın Kuzguni rahipleri, lanetler yağdırmasın hazzın oğullarına. Onun kabul gören tarikat yoldaşları, ki tiran özgür diyor onlara, ne sınır koysun ne de bir çatı çatsın. Solgun dinsel şehvet, arzulayıp da eylemeyen bakireliği çağırmasın!

Kutsaldır yaşayan her şey çünkü.